

פרק שלישי:

מאין בא הנסיך הקטן?

זמן רב נדרש לי כדי להבין מאין הגיע. הנסיך הקטן, אשר הציג בפני שאלות כה רבות, כאילו לעולם לא שמע את אשר שאילתיו אני. הפרטים התחווירו לי רק ממלים בודדות שנאמרו מפעם לפעם. כך למשל, בפעם הראשונה שראה את המטוס שלי (לא אצייר את המטוס, זהו ציור מסובך מדי עבורי), הוא שאל אותי:

"מה החפץ הזה?"

"זה לא חפץ. זה טס. זה מטוס. המטוס שלי", אמרתי, והסברתי לו שאני יכול לטוס.

ואז קרא: "מה! נפלת מהשמיים?"

"כן", השבתי בענווה.

"אן, זה מצחיק!"

והנסיך הקטן פרץ בצחוק נחמד, שהכעיס אותי מאד. אני מצפה שרוע גורלי ילקח ברצינות. והוא הוסיף:

"אם כך גם אתה באת מן השמים! איזו היא הפלנטה שלך?"

כך התבהרה לי פיסה קטנה מן המסתורין של הווייתו.

מיהרתי לשאול אותו: "אתה בא מפלנטה אחרת?"

אבל הוא לא השיב. הוא הניד בראשו לאט, בלי להתיק מבטו מן המטוס: "לבטח לא באת ממקום מאד מרוחק..."

לאחר זאת נעטף הרהורים שנמשכו זמן רב.

הוא נטל את הכבשה שלי מכיסו והשקיע עצמו בבחינה של הנכס שלו.

נקל לשער את הסקרנות שהתעוררה בי בגלל גילוי זה אודות "פלנטה אחרת". ניסיתי לחשוף פרטים נוספים.

"אישי הקטן, מנין אתה בא? מהו אותו 'מקום בו אני גר' שעליו אתה מדבר? היכן בכוונתך לשמור את הכבשה?"

אחרי שקט מהורהר, הוא ענה:

"מה שטוב בקופסה שנתת לי הוא, שבלילות היא יכולה לשמש בית לכבשה."

"כך הדבר. ואם תהיה טוב, אתן לך גם חבל, כדי שתוכל לקשור את הכבשה במשך היום. ואף עמוד, שתוכל לקשור אותה אליו."

הנסיך הקטן נחרד מן ההצעה:

"לקשור אותה! איזה רעיון משונה!"

פרק תשיעי:

הנסיך הקטן יוצא למסעותיו

אני סבור שלצורך מסעו נעזר הנסיך הקטן בלהקה של ציפורי בר נודדות.

בבוקר קודם עזיבתו, השליט סדר מופתי בפלנטה שלו.

הוא ניקה בקפדנות את הרי הגעש הפעילים. היו לו שני הרי געש פעילים, אשר שימשו אותו לחימום ארוחת הבוקר. היה לו גם הר געש אחד כבוי, אבל, כפי שאמר, "לעולם אין לדעת!" לכן ניקה גם את הר הגעש הכבוי.

כאשר הרי געש נקיים למשעי, הם בוערים מתננות, ללא התפרצויות. התפרצות הר געש היא כמו אש המתפרצת בארובה.

מובן מאליו שעל הארץ שלנו, אנחנו קטנים מכדי לנקות את הרי הגעש, וזו הסיבה שהם מביאים עלינו כל כך הרבה צרות.

הנסיך הקטן עקר, קצת בעצב, את הנבטים האחרונים של באובב. הוא חשב שלעולם לא ישוב.

באותו בוקר בהיר, כל המטלות המוכרות היו לפתע יקרות ללבו עד מאד, וכאשר השקה את הפרח שלו בפעם האחרונה, והתכונן לכסותו בכיפת הזכוכית, נוכח לדעת שהוא קרוב לדמעות.

"שלום", הוא אמר לפרח.

אבל היא לא ענתה.

"שלום" הוא חזר.

השושנה השתעלה, אבל לא כי היתה מצוננת.

"הייתי טפשה." אמרה לבסוף, "אני מבקשת את סליחתך. נסה להיות מאושר..."

הנסיך הקטן הופתע מכך שאיננה נזפת בו, והוא ניצב מבולבל, כיפת הזכוכית בידו, אינו מבין מה פשר הרכות השקטה של הפרח.

"כמובן, אני אוהבת אותך", אמרה השושנה. "אתה לא ידעת זאת, בגללי. זה לא חשוב. אבל גם אתה היית טיפש, בדיוק כמוני. נסה להיות מאושר... הנח לכיפת הזכוכית. אינני רוצה בה עוד."

"אבל הרוח..."

"לא קר לי עד כדי כך... אוויר הלילה הקריר מיטיב אתי. אני פרח."

"אבל החיות..."

"יתכן שיהיה עלי לשאת את נוכחותם של שניים או שלושה זחלים אם רצוני להתוודע לפרפרים. נראה לי שהם יפים עד מאד, וזולתם מי עוד יבוא לבקרני? אתה תהיה כל כך

פרק ארבע עשרה

מדליק הפנסים

הפלנטה החמישית היתה מעניינת מאד. היא היתה הקטנה שבכולן, היה עליה די מקום רק לפנס רחוב ולמדליק פנסים.

הנסיך הקטן לא הבין לשם מה נחוץ פנס רחוב ומדליק פנסים אי שם בשמים, על גבי פלנטה שאין בה בני אדם ואין בה אפילו בית אחד.

ועם זאת חשב:

"איש זה אולי מגוחך, אבל הוא פחות מגוחך מהמלך, מהרברבן, מאיש העסקים ומהשתיין, כי לכל הפחות למלאכתו יש טעם. כשהוא מדליק את פנס הרחוב הוא דומה למי שמפיח חיים בעוד כוכב אחד או בעוד פרח אחד. כשהוא מכבה את הפנס הוא משכיב את הפרח או הכוכב לישון. זה עיסוק יפה, ומאחר שהוא יפה יש בו תועלת אמיתית."

הנסיך הקטן ברך בנימוס את מדליק הפנסים.

"בוקר טוב. מדוע כיבית את הפנס?"

"אלה ההוראות", השיב מדליק הפנסים, "בוקר טוב".

"מה הן ההוראות?"

"ההוראות הן שעלי לכבות את הפנס. ערב טוב". והוא שב והדליק את הפנס.

"אבל למה כרגע שבת והדלקת אותו?"

"אלה ההוראות", השיב מדליק הפנסים.

"אינני מבין", אמר הנסיך הקטן.

"אין מה להבין" אמר מדליק הפנסים, "הוראות הן הוראות. בוקר טוב". והוא כיבה את הפנס שלו.

אז מחה את מצחו בממחטה בדוגמת ריבועים אדומים. "יש לי עבודה מפרכת. בימים עברו המלאכה היתה קלה יותר, בבוקר כיביתי את הפנס ובערב הדלקתי אותו. במשך היום יכולתי לנוח מעט, ובלילה ישנתי."

"ההוראות שונו מאז?"

"ההוראות לא שונו", ענה מדליק הפנסים, "זו הבעיה. משנה לשנה הפלנטה מסתובבת במהירות גדולה יותר, וההוראות לא שונו!"

"ואם כך?" שאל הנסיך הקטן.

"אם כך עכשיו הפלנטה משלימה סיבוב תוך דקה אחת, ולא נותרה לי אפילו שניה לנוח. פעם דקה עלי או להדליק את הפנס או לכבותו!"

"זה מצחיק! הימים אצלך נמשכים דקה אחת!"

